

Bir gün, eski bir dostla sade bir çay eşliğinde geçmişi konuştuk. Ömrümün yarısından fazlasını içine almış bir yolculuğu anlatıyordum. Çocukluğumdan beri Hizmet hareketinin içinde olduğumu gerek lise gerek üniversite yıllarından itibaren çeşitli vazifeler üstlendiğimi, müdür yardımcılığıyla başlayan yöneticilik sürecimin son durakta bir genel müdürlükle nihayetlendiğini paylaştım. Karşımda sessizce dinleyen dostum lafın arasında birden sordu:

“Peki, hangi görev verildiğinde en çok üzüldün ve ağladın?”

Saniyelik bir duraksama... Bir kayaya bodoslama çarpma şaşkınlığı...

Soru basit görünse de kalbimde derin bir boşluğa çarptı. Cevabım mahcubiyet dolu bir sessizlikte: **Hiçbiri.**

Herhangi bir görev bana verildiğinde ne üzülmüş ne de ağlamıştım. Hiçbir makam beni sarsmamış, içimi titreten bir korkuya yol açmamıştı. Hatta tam aksine; çoğunda bir iç sevinç duymuş, takdir edildiğimi hissederek mutlu olmuştum.

Oysa bizim geleneğimizde vazife talep edilmez, verilirdi. Ve her vazife, omza konan bir yük demektir. Aileden, şahsî hayattan, konfordan, alışkanlıklardan ve bazen dostluklardan feragat etmektir. Hizmet kültüründe **görev** bir ayrıcalık değil, bir **imtihandır**. O yüzden Fethullah Gülen Hocaefendi, en üst düzey yöneticilere “hadim” derdi — **hizmet eden, hizmetkâr**.

Bu, sadece kavramsal bir tercih değildi. Bir terbiye biçimiydi. Çünkü yöneticilik, çoğu zaman dışarıdan görüldüğü gibi bir yükseliş değil, bir içeriye doğru inişti. Benliğin değil, mahviyetin büyümesi gerekiyordu.

Ama itiraf etmeliyim ki: Görev aldığım anda içimde sık sık sevinç oluşmuştu. Bir adım daha “yukarı” çıkmanın heyecanı... Oysa vazifedeki her yükseliş, aslında **dipten başlayarak her basamakta sürekli ağırlaşan yüklerle çıkılması gereken bir sorumluluk kuyusunun merdiveni** idi.

Arkadaşımın sorusu beni günlerce düşündürdü. Asıl mesele, hangi görevde ağladığım değil; neden hiç ağlamadığımdı. Çünkü ağlamak farkındalığın bir işaretiydi. Görevin ağırlığını idrak etmiş bir kalp neşeye değil, bir ürpertiyle çarpardı. **Çünkü her unvan, hesap gününü daha uzun ve daha çetin yapacaktı.**

Şimdi o geçmişe dönüp bakınca, gururla hatırladığım her makamın ardında, yeterince derin düşünülmemiş bir ahiret muhasebesi olduğunu fark ediyorum. Ve içimde şöyle bir cümle yankılanıyor:

“**Belki de ağlamam gereken yerde güldüm, sarsılmam gereken yerde gururlandım.**”

Artık görev yok, makam yok, imza yetkisi yok. Ama içimde hâlâ o vazifelerin sessiz tartısı var. Belki de en sahici görev, tam da şimdi başlıyor: Geçmişe dönüp, göz ardı ettiğim hesapları yeniden tartıya koymak. Ve ilk defa, geç kalmış bir gözyaşıyla, içimden geçerek bir dua etmek:

“**Rabbim, hesabımı kolay eyle...**”

Her makam, bir mesuliyettir. Her unvan, bir hesabın habercisi...

En ağır hesap, en çok alkış aldığımız anlar içindir.